

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 1. veljače 2017. [\[Multimedia\]](#)

Kaciga spasenja (1 Sol 5, 4-11)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U proteklim smo katehezama započeli naš hod na temu nade čitajući u toj perspektivi neke stranice Starog zavjeta. Sada želimo ići dalje i pokazati izuzetnu važnost koju ta vrlina ima u Novome zavjetu, kad susreće novost koju predstavlja Isus Krist i uskrсни događaj: kršćansku nadu. Kao kršćani, mi smo muškarci i žene nade.

To jasno izlazi na vidjelo od prvog teksta koji je napisan, to jest Prve poslanice svetoga Pavla Solunjanima. U odlomku koji smo čuli, možemo osjetiti svježinu i ljepotu prvog kršćanskog navještaja. Zajednica u Solunu je mlada, nedavno osnovana zajednica; ipak, unatoč poteškoćama i brojnim kušnjama, stamena je u vjeri i slavi s oduševljenjem i radošću uskrsnuće Gospodina Isusa. Apostol se stoga od srca raduje sa svima, jer oni koji su uskrsnućem rođeni na novi život uistinu postaju "sinovi svjetlosti i sinovi dana" (5, 5), zahvaljujući punom zajedništvu s Kristom.

U trenutku u kojem joj Pavao piše, zajednica u Solunu je tek osnovana, i dijeli je svega nekoliko godina od Kristova uskrsnuća. Zbog toga Apostol nastoji približiti sve plodove i posljedice koje taj događaj, tako jedinstven i presudan, to jest, uskrsnuće Gospodinovo, ima za povijest i za život svakog pojedinca. Konkretna teškoća s kojom se susretala ta zajednica nije bila toliko priznati Isusovo uskrsnuće – svi su to vjerovali – već vjerovati u uskrsnuće mrtvih. Da, Isus je uskrsnuo, ali teško im je bilo vjerovati da mrtvi uskrisuju. U tome smislu, ovo pismo je više nego ikad aktualno. Svaki put kad se nalazimo pred vlastitom smrću, ili pred smrću voljene osobe, osjećamo da je naša vjera stavljena na kušnju. Javlja se sve naše sumnje, sve naše slabosti, i onda se pitamo: „Postoji li stvarno život poslije smrti...? Hoću li moći ponovno vidjeti i zagrliti ljude sam volio...?“. To pitanje mi je postavila jedna gospođa prije nekoliko dana na jednoj audijenciji, izražavajući sumnju: "Hoću li se susresti s mojima?" Mi, također, u trenutnom okruženju, moramo se vratiti korijenu i temelju naše vjere, kako bi postali svjesni onoga što je Bog učinio za nas u Kristu Isusu i što znači naša smrt. Svi se mi pomalo plašimo te neizvjesnosti koju donosi smrt. Pada mi na pamet jedan

dobri starac koji je rekao: "Ja se ne bojim smrti. Malo se bojim vidjeti da dolazi". Toga se bojao.

Suočen sa strahovima i nedoumicama zajednice, Pavao je poziva da se, poglavito u kušnjama i najtežim trenucima našeg života, čvrsto drži "nade spasenja", poput kacige koja se stavlja na glavu. To je kaciga. Eto što je kršćanska nada. Kad se govori o nadi, možemo biti skloni shvaćati je prema općenitom smislu te riječi, to jest u odnosu na nešto lijepo što želimo, ali što se može ili ne može ostvariti. Nadamo se da će se dogoditi, to je kao neka želja. Kaže se, na primjer: "Nadam se da će sutra biti lijepo vrijeme!"; ali znamo da će dan kasnije namjesto toga vrijeme biti loše... Kršćanska nada nije takva. Kršćanska nada je očekivanje nečega što se već ispunilo; do toga vode vrata i ja se nadam da ću doći do tih vrata. Što mi je činiti? Hoditi prema tim vratima! Siguran sam da ću doći do tih vrata. Takva je kršćanska nada: biti siguran da sam na putu prema nečemu što jest, a ne nečemu što ja želim da bude. To je kršćanska nada. Kršćanska nada je očekivanje nečega što se već ispunilo i što će se sigurno ostvariti za svakog od nas. I naše uskrsnuće i uskrsnuće naših dragih koji su preminuli, dakle, nije nešto što će se moći ili se neće moći dogoditi, već je to sigurna stvarnost, jer je ukorijenjena u događaj Kristova uskrsnuća. Nadati se, dakle, znači naučiti živjeti u očekivanju, naučiti živjeti u očekivanju i pronaći život. Kad žena shvati da je trudna, svaki dan uči živjeti u iščekivanju da vidi pogled tog djeteta koje će doći. Tako i mi moramo živjeti i učiti iz tih ljudskih očekivanja i živjeti u očekivanju da gledamo Gospodina, da susretnemo Gospodina. To nije lako, ali se uči: živjeti u iščekivanju. Nadati se znači i podrazumijeva ponizno srce, siromašno srce. Samo siromah zna čekati. Tko je već pun sebe i svojih dobara, ne umije staviti svoje povjerenje ni u kog drugog doli u sebe samog.

Piše sveti Pavao: "[Isus] je za nas umro da – bdjeli ili spavali – zajedno s njime živimo" (1 *So*/ 5, 10). Te su riječi uvijek izvor velike utjehe i mira. I za voljene osobe koji su nas napustile pozvani smo moliti da žive u Kristu i da budu u punom zajedništvu s nama. Jedna stvar koja me duboko pogađa u srce su riječi svetoga Pavla, također upućene Solunjanima. To me ispunjava sigurnošću nade. On kaže ovako: "I tako ćemo uvijek biti s Gospodinom" (1 *So*/ 4, 17). Lijepo je to: sve prolazi, ali, nakon smrti, bit ćemo zauvijek s Gospodinom. To je potpuna sigurnost nade, ista ona koja je, davno prije toga, učinila da se iz Jobovih grudi otme usklik: "Ja znadem dobro: moj Izbavitelj živi [...] Njega ja ću kao svojega gledati, i očima mojim neće biti stranac" (*Job* 19, 25.27). I tako ćemo zauvijek biti s Gospodinom. Vjerujete li vi to? Pitam vas: vjerujete li to?

Da bismo dobili smogli malo snage pozivam vas da to ponovite tri puta sa mnom: "I tako ćemo zauvijek biti s Gospodinom". I tamo ćemo se, s Gospodinom, susresti.